

[22nd March 1956]

MR. SPEAKER : So, the hon. Member is not withdrawing them. I am going to put them to the vote of the House.

-The question is—

“ That the allotment of Rs. 3,73,32,000 under Demand XVI—Medical be reduced by Rs. 100.”

The motion was put and lost.

MR. SPEAKER : Now I am going to put the original motion to the vote of the House.

The question is—

“ That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 3,73,32,000 under Demand XVI—Medical.”

The Demand was put and carried and the Grant was made.

MR. SPEAKER : The question is—

“ That the allotment of Rs. 89,51,400 under Demand XVII—Public Health be reduced by Rs. 100.”

The motion was put and lost.

MR. SPEAKER : Now I am going to put the original Motion to the vote of the House.

The question is—

“ That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 89,51,400 under Demand XVII—Public Health.”

The Demand was put and carried and the Grant was made.

MR. SPEAKER : There is no cut motion to Demand XXXVII and I am going to put the original Motion to the vote of the House.

The question is—

“ That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 1,94,13,200 under Demand XXXVII—Capital Outlay on Public Health.”

The Demand was put and carried and the Grant was made.

(5) DEMAND XXI—INDUSTRIES AND CINCHONA, AND (6) DEMAND XXXIX—CAPITAL OUTLAY ON INDUSTRIAL DEVELOPMENT.

MR. SPEAKER : Now the Hon. Minister for Agriculture will move his Demands.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Mr. Speaker, Sir, on the recommendation of the Governor I move—

“ That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 4,54, 27,100 under Demand XXI—Industries and Cinchona.”

22nd March 1956] [Sri M. Bhaktavatsalam]

Sir, I also move—

“ That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 2,65,69,400 under Demand XXXIX—Capital Outlay on Industrial Development.”

Sir, at the outset I should like to make a statement explaining the policy and the programme pursued by the Government in the matter of the development of industries in this State.

Sir, during the First Five-Year Plan, emphasis was laid on the development of Agriculture. The Second Five-Year Plan has been formulated with a view to securing a co-ordinated and balanced development of all the sectors of economy, keeping in view the objectives of increased production and fuller employment in order to raise the standard of living of the people. With a view to achieving these declared objectives, emphasis has been switched over from agricultural production to industrialisation. While emphasis is laid on the development of basic heavy industries with a view to increasing production of producer goods and the material income, the greatest importance is attached to the expansion of the household and hand industries as the principal method of liquidating unemployment and under-employment and also of creating a marketable surplus of consumer goods to meet the increasing demand.

With this end in view, the policy of Government has been to encourage Small Scale and Cottage Industries by rendering them all kinds of assistance possible by providing them servicing facilities, improved equipment, technical advice, factory accommodation, loan on easy and liberalised terms and supply of machinery on hire-purchase system.

To fulfil the above policy, under the Small Scale Industries, a number of schemes have been drawn up at an estimated cost of about 7 crores of rupees, spread over five years. During the year 1956-57, it is proposed to implement 18 schemes and the anticipated expenditure on them is Rs. 67 lakhs. The main schemes that are to be implemented are opening of Foot-wear service centre, General Purpose Engineering workshop, Hand-made Match Factory, Carpentry, etc.

Under the development of Village Industries, it is proposed to supply the village artisans improved tools and equipments on hire-purchase system and to set up an efficient marketing organisation for the sale of the products of the Cottage Industries. Numerous schemes to this end have been proposed at an estimated cost of Rs. 52 lakhs during 1956-57. Bee-keeping, pottery, village oil industry, khandasari sugar, groundnut decorticating, hand pounding of rice, etc., are some of these schemes. Two cottage-type metal factories at an estimated cost of Rs. 12,60,000 have been proposed to be set up in the State during 1956-57.

Sir, in order to provide wide publicity and efficient marketing service which are essential for the development of handicrafts, it is proposed to create a net work of handicrafts emporia both within



[Sri M. Bhaktavatsalam] [22nd March 1956]

and outside the State. During 1956-57, it is proposed to open handicrafts emporia at Bombay, Delhi and Calcutta for the display and sale of the handicraft products of this State. It is also proposed to start several production-cum-training centres with a view to teach the public about the adoption of improved methods and use of improved tools in handicrafts. These centres would also undertake servicing work and supply raw materials at reasonable rates, introduce new and attractive designs, provide certain facilities for certain process of manufacture which cannot be carried out by the artisans in their individual workshops.

Though Madras produces the bulk of coir fibre, the industry is not properly organised and the coconut wealth is not fully exploited. It is, therefore, proposed to develop coir industry on co-operative basis in several centres in this State where coconut trees are concentrated.

One of the important forms of assistance to industries in this State is the grant of loan, subsidies, etc. The amount so far disbursed during the year is Rs. 1,06,605 and a sum of Rs. 3,41,150 is expected to be disbursed shortly. With a view to helping the Small Scale Industrialists, the Government of India have placed at the disposal of the State Government, a sum of Rs. 6 lakhs for disbursement under the Madras State Aid to Industries Act. In order to liberalise the conditions, for the grant of loans, it is proposed to increase the limit up to 75 per cent of the assets as against 50 per cent now in force. It has also been ordered that the maximum monetary limit for aid fixed at Rs. 50,000 during 1952 due to financial stringency should be increased to Rs. 1 lakh. With a view to avoid delay in sanctioning the loan to the applicants, it is proposed to authorise the Director of Industries and Commerce and certain officers subordinate to him to sanction loans up to certain limits. A bill to amend suitably the existing provisions of the Madras State Aid to Industries Act is being placed before the Legislature for this purpose.

The implementation of the various schemes under the Second Five-Year Plan requires a large number of trained personnel. The shortage of technical personnel is keenly felt particularly in the category of skilled workers and to certain extent, supervisory staff.

In order to meet the increasing demand for the technical personnel, it is proposed to develop the existing technical institutions under the control of the Industries department. The proposed development envisages the provision of adequate facilities for diploma standard course by way of accommodation, equipment and staff. It is also proposed to start additional courses in certain institutions. Proposals are also under the consideration of Government to double the admission capacity in the Polytechnics by working double shift of classes for Civil, Mechanical and Electrical Engineering courses.

22nd March 1956] [Sri M. Bhaktavatsalam]

In order to meet the increased demand for the artisans (skilled workers), it is proposed to start five new Industrial Schools at Cuddalore, Virudhunagar, Palayamkottai, Nagapattinam and Cannanore. Sir, it is proposed to have twelve courses of various trade in each of the above five schools by admitting twenty students in each course. All students admitted will be paid wages at the rate ranging from annas eight to annas ten per day.

Sir, in addition to the development of Industries, it is proposed to sink 60 tube-wells during 1956-57 to explore the possibilities of tapping underground water resources for irrigation purposes. The estimated cost of sinking the 60 tube-wells is Rs. 9,66,000 towards non-recurring and Rs. 3,20,000 towards recurring expenditure. Out of the 60 tube-wells, it is proposed to sink 25 in Chingleput, 20 in South Arcot, 7 in Tanjore and 8 in Tiruchirappalli district. It is estimated that 1,200 acres of land could be brought under cultivation when the scheme is completed resulting in an additional production of 1,050 tons of foodgrains. 12-40 p.m.

Sir, only industries based on Defence requirements and certain others of strategic or national importance such as communications, iron and steel, etc., the capital requirements of which will obviously be beyond the competence of private enterprise, have been reserved for State ownership and operation. All the rest and included in the private sector to be developed by private enterprise. Consequently, apart from the few industrial concerns which are already operated by this Government, they are not for taking over any private concerns or for setting up new industrial undertakings of their own so as to compete with private enterprise.

Subject to the limitations indicated above, the Government have been striving to bring about the rapid industrialisation of the State and maintain a high level of employment. Their policy has been to give maximum encouragement and assistance to private enterprise. If the State has not been able to do more in this direction, it is because private enterprise itself has been slow and shy due to the factors many of which are not within the control of this Government. In order to ensure planned and systematic development of industries, Parliament has enacted the Industries (Development and Regulation) Act, 1951. The Act covers the more important industries and empowers the Union Government to regulate by a system of licences, the establishment of new industrial undertakings and expansion of existing ones.

Sir, I do hope that in the coming year we shall be able to make substantial progress by way of industrial development.

MR. SPEAKER : Motion moved—

“That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 4,54,27,100 under Demand XXI—Industrial and Cinchona.”



[22nd March 1956]

SRI S. RAMALINGAM : Sir, I move the cut motion standing in my name, viz.,

“ That the allotment of Rs. 4,54,27,100 under Demand XXI—Industries and Cinchona be reduced by Rs. 100.”

MR. SPEAKER : Motion moved—

“ That the allotment of Rs. 4,54,27,100 under Demand XXI—Industries and Cinchona be reduced by Rs. 100.”

MR. SPEAKER : Motion moved—

“ That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 2,65,69,400 under Demand XXXIX—Capital Outlay on Industrial Development.”

SRI C. H. KANARAN : Sir, I move the cut motion standing in my name, viz.,

“ That the allotment of Rs. 2,65,69,400 under Demand XXXIX—Capital Outlay on Industrial Development be reduced by Rs. 100.”

MR. SPEAKER : Motion moved—

“ That the allotment of Rs. 2,65,69,400 under Demand XXXIX—Capital Outlay on Industrial Development be reduced by Rs. 100.”

Both the Demands and the cut motions are now before the House for discussion.

12-40 \* SRI C. H. KANARAN : മിസ്റ്റർ സ്പീക്കർ, സർ, നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന്റെ  
p.m. വ്യാവസായികമായ അഭിവൃദ്ധിക്കുവേണ്ടി ഗവണ്മെന്റ് ചെയ്യുകയുണ്ടാകുന്ന ശ്രമങ്ങളെ  
ഞാൻ ആദ്യമായി അഭിനന്ദിക്കുന്നു. രാജ്യത്തെ വ്യാവസായികമായി അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തു  
കയെന്നുള്ളത് ഒരു നിസ്സാര സംഗതിയല്ല. നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം കാര്യ  
സൂക്ഷിക്കുന്നതിന്നു അത്യാവശ്യമായിട്ടുള്ള ഒരു സംഗതിയാണ് വ്യാവസായികാഭിവൃദ്ധി.  
അതില്ലെങ്കിൽ രാജ്യത്തിന്റെ ഭാവി അപകടത്തിലായിത്തീരും. അത് ഗവണ്മെന്റ്  
മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നു കാണുന്നു. അത്രയും അത് അഭിനന്ദനീയവുമാണ്. എന്നാൽ  
വ്യവസായങ്ങളേപ്പെടുത്തുന്ന കാര്യത്തിൽ രാജ്യത്തിന്റെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങൾക്കും ഒരു  
പോലെ പരിഗണന ലഭിക്കുന്നില്ലെന്നു ആക്ഷേപം വളരെയുണ്ട്. തെക്കെ ഇന്ത്യക്ക്  
കൂടുതൽ വ്യവസായങ്ങൾ അനുവദിച്ചുകിട്ടുന്നതിനുവേണ്ടി മന്ത്രിമാരും മറ്റു മെമ്പർ  
മാരും ചാർജ്ജുകയ്യുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. തെക്കെ ഇന്ത്യക്ക് വേണ്ടിത്തോളം വ്യവസായങ്ങൾ  
കേന്ദ്രഗവണ്മെന്റ് അനുവദിച്ചിട്ടില്ലെന്നു ആക്ഷേപിക്കുകയുണ്ടായി. ശരിയാണ്.  
അതേ അവസരത്തിൽ ഈ മോസ് സംസ്ഥാനത്തിന്റെനഗരത്തെ ഒരു ഭാഗമായ മലബാർ  
നിന്നെ വ്യവസായവൽക്കരണ വിഷയത്തിൽ മലാബാർ ഗവണ്മെന്റ് പാടെ അവഗണി  
ക്കുകയല്ലേ ചെയ്തിരിക്കുന്നതെന്നു ചോദ്യം നിലനിൽക്കുന്നു. തൊഴിലില്ലായ്മ ഭയങ്കരമായ  
തോതിൽ പടർന്നുപിടിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു നാടാണ് മലബാർ. തൊഴിലന്വേഷിച്ചു മലബാർ  
നിലെ ജനങ്ങൾ ഇന്ത്യയുടെ നാനാഭാഗത്തും പോയ്ക്കുണ്ടാകുകയാണ്. മലബാറിനെ  
ഭയങ്കരമായ തൊഴിലില്ലായ്മയെ പരിഗണിച്ചെങ്കിലും അവിടെ ചില വ്യവസായ  
ങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുന്നതിന്നു ഗവണ്മെന്റ് ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. പക്ഷെ അക്കാല  
ത്തിൽ പട്ടണ ആക്ഷേപാർമായ ഉപേക്ഷയാണ് ഗവണ്മെന്റ് പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്.  
മലബാറിൽ വ്യവസായങ്ങൾക്ക് സാമ്പ്രതയില്ലായ്മയല്ല. ഞാൻ ഈ ഖണ്ഡനോക്ഷേപം  
കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് മലബാറിൽ ഒരു കടലാസ്സി നിർമ്മാണശാലയും ഒരു ബോട്ട്  
നിർമ്മാണശാലയും ഒരു ചെറുകിട ആയുധനിർമ്മാണശാലയും, ഒരു ക്രൂവണ്ടി എണ്ണ  
ശാലയും തുറക്കുന്നതിന്നു മോസ് ഗവണ്മെന്റ് കേന്ദ്രത്തെ നിർബന്ധിക്കണമെന്ന കാര്യം  
ഉന്നയിക്കുകയാണ്. മുന്നമത്തെ കാര്യം കടലാസ്സി നിർമ്മാണശാല, കടലാസ്സുണ്ടാ

22nd March 1956] [Sri C. H. Kanaran]

കുന്നതിന്നു മലബാറിൽ അസംസ്കൃത സാധനങ്ങൾക്ക് യാതൊരു ലോഭവുമില്ല. കാടുകളും, വനങ്ങളും ധാരാളമുണ്ട്. അവിടെ കടലാസുണ്ടാക്കാനുള്ള മുളയും ഇററയും മറ്റു സാധനങ്ങളും ധാരാളമായുണ്ട്. എന്നിട്ടും ഒരു പേപ്പർ നിർമ്മാണശാല സ്ഥാപിക്കാനു ലോപിച്ചിട്ടു് അതു മലബാറിലാക്കുമെന്ന വിചാരം ഗവണ്മെന്റിനുണ്ടായില്ല. അതിനെപ്പറ്റി ഈ സഭയിൽത്തന്നെ പല ചോദ്യങ്ങളും വലിയ ആക്ഷേപങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. പേപ്പർ വ്യവസായത്തിനുള്ള പ്രകൃതിസൗകര്യവും ആവശ്യവും അമിതമായമല്ലോ നോക്കിയാൽ ആദ്യം പേപ്പർ മിഷ് സ്ഥാപിക്കേണ്ടതു മലബാറിലാണ്. പക്ഷെ ഒരു മിഷ് സ്ഥാപിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചിട്ടുള്ളതെന്ന മലബാറിനു പുറത്തായിരിക്കുവാൻവേണ്ടിയാണ് ഗവണ്മെന്റ് നടപടികളെടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. രണ്ടാമതു ബോട്ട് നിർമ്മാണം. മലബാറിൽ തടി ധാരാളമുണ്ട്. ധാരാളം പേർക്കു് നഗ്നിച്ചുണ്ടാക്കാൻ പററുന്ന ഒരു വ്യവസായമാണ് ബോട്ട് നിർമ്മാണം. കടൽതീരമായതുകൊണ്ടു് ബോട്ടു നിർമ്മാണത്തിന്നു പ്രത്യേകിച്ചും പ്രാധാന്യമുണ്ട്. അതിനുമേലെ നടപടികൾ ഗവണ്മെന്റ് എടുക്കേണ്ടതാണ്. മറ്റൊന്നു ആയുധനിർമ്മാണശാല. കൊറണ്ണൂരിൽ അതിനുള്ള സാധ്യത വളരെയുണ്ട്. കൊറണ്ണൂർ പണ്ടുതന്നെ ലോഹവ്യവസായത്തിന്നു പ്രസിദ്ധമാണ്. കുറെ ആളുകൾക്കെങ്കിലും തൊഴിൽ കൊടുപ്പാൻ സാധിക്കുമെന്നതിന്നും പുറമെ ആയുധനിർമ്മാണം വളർത്തിക്കൊണ്ടുപോരേണ്ട ഒരു വ്യവസായവുമാണ്. പിന്നത്തേതു ക്യാഷ്യൂനട്ടു് ഭായിൽ ഡിപ്പിൾ. മലബാറിൽ കിട്ടുവണ്ടി ധാരാളമുണ്ട്. ഇനിയും കൂടുതൽ ഉല്പാദിപ്പിക്കാനുള്ള സാധ്യതകളും മോണ്ടിടത്തോളമുണ്ട്. അതുകൊണ്ടു് അവിടെ ഒരു ക്യാഷ്യൂനട്ടു് ഭായിൽ ഫാക്ടറി സ്ഥാപിക്കുന്നത് എന്തുകൊണ്ടും ഉചിതമായിട്ടുള്ള ഒരു കാര്യമാണ്. ഈ വലിപ്പത്തിലൊക്കെ ഞാൻ ഇപ്പോൾ ആലോചിക്കാൻ വരുന്നവയല്ല. ഇവയെല്ലാം വളരെക്കാലത്തിന്നു മുമ്പെ മലബാർ പ്ലാനിന്റെ ബോംബ് ഗവണ്മെന്റിന്റെ മുമ്പാകെ വെച്ചിട്ടുള്ളതാണ്.

സർ, ജനസംഖ്യയനുസരിച്ചുള്ള വീഴ്ചവണ്ണിനെപ്പറ്റി ഗവണ്മെന്റ് സാധാരണ പറയാറുണ്ട്. വ്യവസായങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ ഈ ജനസംഖ്യത്തോടു് എവിടെപ്പോയെന്നു ഞാൻ ചോദിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

സർ, മലബാറിൽ വ്യവസായങ്ങളെന്നു പറയാൻപേരിന്നു മാത്രമേയുള്ളൂ. കരായിരത്തിലധികം തൊഴിലാളികൾ പണിയെടുക്കുന്ന ഒരു ഒരു ഫാക്ടറിയെ മലബാറിലുള്ള പന്തിരായിരം പേരിനയായിരവും തൊഴിലാളികൾ പണിയെടുക്കുന്ന എത്രയോ ഫാക്ടറികൾ മദിരാശി സംസ്ഥാനത്തിന്റെ മറ്റു ഭാഗങ്ങളിലുള്ളപ്പോൾ മലബാറിൽ ആയിരത്തിലധികം തൊഴിലാളികൾ പണിയെടുക്കുന്ന വ്യവസായശാല ഒരുന്നിന്നു ഒരു മാത്രമേയുള്ളൂ. സർ, ഭക്ഷണസാമ്പാന്നത്തെ അനുക്രമിച്ചുകൊണ്ടു് അടുത്തൊരവസരത്തിൽ ബഹുമാനപ്പെട്ട മന്ത്രി സുന്ദരമണ്ണും ചെയ്യ ഒരു പ്രസ്താവനയിൽ മേലാൽ ഉദ്യോഗങ്ങളെല്ലാം ജനസംഖ്യാനുപാതികമായി വീതിക്കാനാണുദ്ദേശിക്കുന്നതെന്നും എല്ലാ വിഭാഗത്തിന്നും നീതി ലഭിക്കുവാനുള്ള മാർഗ്ഗം അതാണെന്നും മറ്റും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ആ അടിസ്ഥാനം ശരിയാണെന്നു അദ്ദേഹത്തിന്നു അറിയാം മങ്കിൽ എന്തുകൊണ്ടു് വ്യവസായങ്ങളെപ്പറ്റിക്കൂടുതൽ കാര്യത്തിലും ജനസംഖ്യാനുപാതികതയോ സാങ്കേതികമായിട്ടോ ജനസംഖ്യാനുപാതയും അസംസ്കൃതസാധനങ്ങളും തൊഴിലില്ലായ്മയും പ്രകൃതിസൗകര്യങ്ങളുമെല്ലാം നോക്കിയാണ് വ്യവസായങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കേണ്ടതെങ്കിൽ മലബാറിന്നു എത്രയത്ര വ്യവസായങ്ങൾക്കു് അവകാശമുണ്ടായിരുന്നു? അവിടെ എത്രയത്ര വ്യവസായങ്ങൾ ഉണ്ടാകേണ്ടതായിരുന്നു. മലബാറിനെപ്പോലെതന്നെയുള്ള തിരു-കൊച്ചിയിൽ എത്രയോ വ്യവസായശാലകളുണ്ട്. പക്ഷെ മലബാർ മേന്റിന്റെ ഒരു ഭാഗമായി നിലനിന്നുകൊണ്ടു് മലബാറിൽ വ്യവസായങ്ങളൊന്നുമുണ്ടായില്ല. മലബാറിന്റെ വ്യവസായികമായ പിന്നോക്കനിലയെ പരിഗണിച്ച് അവിടെത്തെ പ്രകൃതിസൗകര്യങ്ങൾക്കും വിഭവങ്ങൾക്കും അത്രയേറിയമായുള്ള വ്യവസായങ്ങളെല്ലാം ആരംഭിക്കാൻ സാധിച്ചില്ലെങ്കിലും ഏതും ജനസംഖ്യാനുപാതികമായി മലബാറിന്നു കിട്ടേണ്ട വ്യവസായങ്ങളെങ്കിലും സ്ഥാപിക്കാൻ ഗവണ്മെന്റിന്നു സന്നദ്ധസ്സുണ്ടാകണമെന്നു ഞാൻ അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു.

സർ, മറും എത്രയോ വ്യവസായങ്ങൾക്കു മലബാറിൽ സാധ്യതയുണ്ട്. പുളക്കിഴങ്ങ് ധാരാളം കൃഷി ചെയ്യുന്ന ഒരു പ്രദേശമാണ് മലബാർ. ഒരു ചെറുപ്പി (sago) നിർമ്മാണശാല സ്ഥാപിക്കാൻ വളരെ പററിയ ഒരു ചുരുപാടാണ് അവിടെയുള്ളതു്.



[Sri C. H. Kanaran]

[22nd March 1956]

ഇന്നു മലബാറിൽ ഒരു ചെറിയ ഫാക്ടറി പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷെ അതൊരു വ്യവസായമെന്നു പറയാൻ വേണ്ടിയില്ല. വളരെ ചെറിയ ഒരു ഫാക്ടറി. ഇന്നു പൂജയും പൂജ മാവും മറ്റു സ്ഥലങ്ങളിലേക്കു കടത്തിക്കൊണ്ടുപോയി ചെറുപ്പി നിർമ്മിക്കുന്നുണ്ട്. ആ സ്ഥിതിക്ക് അവിടെത്തന്നെ ഏതാനും ചെറുപ്പി ഫാക്ടറികൾ സ്ഥാപിക്കുന്നത് വളരെ നന്നായിരിക്കും. തെക്കെ മലബാറിലേക്കും വടക്കെ മലബാറിലൊന്നുമായി കുറഞ്ഞു രണ്ടു ഫാക്ടറികളെങ്കിലും സ്ഥാപിക്കാൻ ഗവണ്മെന്റ് മനസ്സു വെക്കേണ്ടതായിരുന്നു. മലബാറിലെ ഭയങ്കരമായ തൊഴിലില്ലായ്മയെ പരിഗണിച്ചും അസംസ്കൃതസാധനങ്ങളുടെ സമൃദ്ധിയെ പരിഗണിച്ചും ജനസംഖ്യയെ പരിഗണിച്ചും ചില വൻവ്യവസായങ്ങളെങ്കിലും അവിടെ സ്ഥാപിക്കാൻ ഗവണ്മെന്റ് തയ്യാറാകേണ്ടിയിരുന്നു. അതു ചെയ്യുകയാണെന്നിൽ ഖേദമുണ്ട്.

സർ, ഇനി കുടിയുദ്ധസായങ്ങളുടെ കാര്യം. അനവധി ആളുകൾക്കു തൊഴിലുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കാൻ കഴിയുന്ന ഒന്നാണ് കുടിയുദ്ധസായങ്ങൾ. ചെറുകിട വ്യവസായങ്ങൾക്കൊണ്ടേ നമ്മുടെ നാട്ടിലെ തൊഴിലില്ലായ്മ കുറയ്ക്കുകയും പരിഹരിക്കാനാവും എന്നു ഗവണ്മെന്റ് ഉന്നയിച്ചുനീക്കുന്നുണ്ട്. മലബാറിലെ ഏറെയും പ്രധാനപ്പെട്ട വ്യവസായമാണ് കയർ വ്യവസായം. കയർ വ്യവസായത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിക്കായി ചില പദ്ധതികളെല്ലാം ഗവണ്മെന്റ് കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ട്. അതിനെ ഞാൻ സാഗരണം ചെയ്യുന്നു. കയർ വ്യവസായികളെ സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിൽ സംഘടിപ്പിക്കുന്നുണ്ട് ഗവണ്മെന്റിന്റെ ശ്രമം. അമ്പതു പ്രാഥമികസംഘങ്ങളും ഒരു മെക്സിക്കോ സൊസൈറ്റിയും മറ്റും സ്ഥാപിക്കാനുദ്ദേശിക്കുന്നതായി കാണുന്നു. പക്ഷെ ഈ പദ്ധതികളെല്ലാം ഗവണ്മെന്റ് കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ളതു കയറുവ്യവസായത്തിന്റെ സ്വഭാവവും ഇന്നത്തെ നിലയുമെല്ലാം കണ പരിശോധിച്ചതിന്നു ശേഷമാണോ എന്നു എനിക്കു വളരെ സംശയമുണ്ട്. കയർ വ്യവസായത്തിന്റേതെന്നു പല വിഭാഗങ്ങളുണ്ട്. പല ഘട്ടങ്ങളിലായിട്ടാണ് ഈ വ്യവസായം നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. മടപ്പു പൂപ്പ്ത്തുക, ചകിരി തല്ലുക, കയറുപിരിയുക, പായ് നെയ്യുക, ഇങ്ങനെയെല്ലാം രൂപപ്പെടുത്തിയ ഉല്പന്നങ്ങളെ സംഭരിച്ചു പുനാടുകളിലേക്ക് കയറി അയക്കുക, വില്പന നടത്തുക, എന്നിങ്ങനെ കയർ വ്യവസായത്തിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട പല ഘട്ടങ്ങളുമുണ്ട്. ഇന്നു കയർ നെയ്ത്തും കച്ചവടവും കയറുമതിയുമെല്ലാം ചില കത്തകമുഖലാളിമാരുടെ കൈവശത്തിലാണ്. മധുര കമ്പനി, പോർക്കുട്ട് ബ്രദേർസ്, ആസ്റ്റിൻചാൾ ആൻറ് കമ്പനി മുതലായ കമ്പനികളുടെ കത്തകയാണ് ഇന്നു ഈ വ്യവസായം. കയർവ്യവസായത്തിന്റെ ഗുണം അനുഭവിക്കുന്നത് മുഴുവൻ ഈ മുതലാളിമാരാണ്. തൊഴിലാളികൾ ചേലകളുപോലും കിട്ടുന്നില്ല. കയറുമതിക്കാരെ കത്തകയിൽ നിന്നു കയർവ്യവസായത്തെ മോചിപ്പിക്കുകയെന്നുള്ളതാണ് വളരെ പ്രധാനമായൊരു സംഗതി. തങ്ങൾക്കു ലാഭമുണ്ടാകണം എന്ന ഏകോദ്ദേശത്തോടെ വർത്തിക്കുന്ന കത്തക കമ്പനിക്കരിൽനിന്നും കയറുമതിക്കച്ചവടത്തെ രക്ഷിക്കാത്തതിനോടുകൂടാകയാൽ കയർ വ്യവസായത്തിന്നു എത്രയൊക്കെ അഭിവൃദ്ധിയുണ്ടായാലും ശരി, കയറുപണങ്ങൾക്കു എത്രയധികം വിലയുണ്ടായാലും ശരി, അതിന്റെ ഗുണം പാവപ്പെട്ട കയറുപിരികാരനെ ലഭിക്കുകയില്ല. അതുകൊണ്ട് കയറുപിരിപ്പാതും സഹകരണസംഘത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നതുകൊണ്ടായില്ല. വില്പന, സംഭരണം, കയറുമതി എന്നിങ്ങനെയുള്ള പ്രധാന കാഴ്ചങ്ങളെല്ലാം സഹകരണസംഘങ്ങളെ ഏല്പിക്കേണ്ടതാണ്. മടപ്പു പൂപ്പ്ത്തുന്നതു മുതൽ ഉല്പന്നങ്ങൾ വിദേശങ്ങളിലേക്കു കയറി അയച്ചു വില്പന നടത്തുന്നതുവരെയുള്ള സകല ഘട്ടങ്ങളും സഹകരണസംഘങ്ങളുടെ ചുമതലയിൽതന്നെ വരണം. എങ്കിലേ നമ്മുടെ ഉല്പന്നങ്ങൾക്കു നല്ല വില കിട്ടൂ ആ വില യഥാർത്ഥ കയറുപിരികാരന് ചെന്നു ചേരൂ. അതുപോലെതന്നെ പ്രദേശങ്ങളുടെ കാര്യവും. ഏതെങ്കിലും ഒന്നോ രണ്ടോ സ്ഥലത്തു സഹകരണസംഘങ്ങളുണ്ടാക്കിത്തുറക്കുന്നത് വലിയ പ്രയോജനമൊന്നുമുണ്ടാകാൻ പോകുന്നില്ല. ഇന്നു എവിടെവിടെയെല്ലാം കായലുകളുണ്ടോ എവിടെവിടെയെല്ലാം പുഴകളും തോടുകളുമുണ്ടോ അവിടെയെല്ലാം മലപ്പുഴകളും കയറുപിരിപ്പും നടക്കുന്നുണ്ട്. പതിനായിരക്കണക്കിലുള്ള ആളുകൾ ഈ തൊഴിലിൽ ഏല്പിപ്പിരിക്കുകയാണ്. കയർവ്യവസായത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിയെന്നു പറഞ്ഞാൽ വാസ്തവത്തിൽ മലബാറിന്റെ അഭിവൃദ്ധിയാണ്. അതുകൊണ്ട് വ്യാപ്തിയും പ്രാധാന്യമുള്ള ഒരു വ്യവസായമാണ് കയർവ്യവസായം. അതിനെ പോഷിപ്പിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ ഗവണ്മെന്റ് ഇന്നിയും കൂടുതൽ ശ്രദ്ധ പതിപ്പിക്കണമെന്നുപ്രതീക്ഷിക്കുന്നു.

22nd March 1956] [Sri C. H. Kanaran]

മലബാറിൽ ധാരാളമായുള്ള മരൊരു കടൽപ്പുവസായമാണ് പായനെയ്ത്ത്. പ്രാധാന്യമുള്ള ഒരു കടൽപ്പുവസായമാണത്. അതിന്റെ അഭിവൃദ്ധിക്കായി ഗവണ്മെന്റ് അടിയന്തിരമായി നടപടികളെടുക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പലതരം പായകൾ ഇന്ന് ഈ രാജ്യത്തു ഉണ്ടാക്കി വരുന്നുണ്ട്. പക്ഷെ ആ തൊഴിലിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന വടക്ക് ജീവിക്കാനുള്ള മാർഗ്ഗംപോലുമില്ലാത്ത ഒരു നിലയിലാണിന്നു നാട്ടിലുള്ളത്.

ചെറുകിട പുവസായമെന്ന നിലക്കു വളരെ പ്രാധാന്യമുള്ള ഒരു പുവസായമാണ് ചക്കരപ്പുവസായം. പക്ഷെ കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളിലെപ്പോലെ ചക്കരപ്പുവസായം ഇപ്പോൾ അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടുവരുന്നതായി കാണുന്നില്ല. ഇന്നു കൂടുതൽ ചക്കര ഉല്പാദിപ്പിക്കാൻ സാധ്യമല്ലാത്ത ഒരു പരിതഃസ്ഥിതിയാണ് നിലവിലുള്ളത്. മദ്ധ്യനിരോധനം വന്നതിനുശേഷം ചക്കരയുല്പാദനത്തിന്നു പല പ്രതിബന്ധങ്ങളും നേരിട്ടിട്ടുണ്ട്. മലബാറിൽ വളരെക്കാലമായി ചെത്തുതൊഴിലിലേപ്പെട്ട് ഉപജീവനംകഴിച്ചുവരുന്ന ആയിരക്കണക്കിനു കുടുംബങ്ങൾ ഉണ്ട്. ഇന്നുള്ള തടസ്സങ്ങളെല്ലാം നീക്കി ചക്കരച്ചെത്തിന്നു അനുവാദം കൊടുത്തില്ലെങ്കിൽ അത് ജീവിക്കാൻ യാതൊരു ഗതിയുമില്ല. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഒരു കാര്യം പ്രത്യേകം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കണമെന്നുഗ്രഹിക്കുന്നു. കള്ളിൻ നിന്നു മറ്റു പല സാധനങ്ങളും ഉണ്ടാക്കാൻ സാധിക്കുമെന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം. ഇന്ന് അതിനുള്ള യാതൊരു ശ്രമവും നടത്തിക്കൊണ്ടുന്നില്ല. നല്ല നല്ല മോഷ്ടകന്മാർ കളം മധ്യരവലാതങ്ങളെല്ലാം കള്ളിൻനിന്നുണ്ടാക്കാൻ കഴിയുകയില്ലേ എന്ന് ആരെങ്കിലും പരിശോധിച്ചു നോക്കിട്ടുണ്ടോ? അങ്ങിനെ ഒരു പരിശ്രമം നടത്താൻ ആൻ ഗവണ്മെന്റിനോടടുത്തിരിക്കുന്നു.

മിക്കവാറും ഫിഷറീസങ്ങൾതന്നെ ചെയ്യുവരുന്ന കൈത്തൊഴികളാണ് പായ നെയ്ത്ത്, കൊട്ടുമത്ത്, കുടയുണ്ടാക്കൽ മുതലായവ. ഒരു ദിവസം മുഴുവൻ ബുദ്ധിമുട്ടി ഒരു കൊട്ടയൊ പായൊ ഉണ്ടാക്കിയാൽ കിട്ടുന്ന വില വളരെ തുച്ഛമാണ്. ഏതാനും പൈസ മാത്രമാണ് തൊഴിലാളികൾ കിട്ടുന്ന പ്രതിഫലം. ആ തൊഴിലുകളേയും സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിൽ കൊണ്ടുവരുന്നപക്ഷം സ്ഥിതി വളരെ മെച്ചപ്പെടും. മാക്സിക്കിംഗ് സൊസൈറ്റികളുടെകീഴിൽ അത്തരം സാധനങ്ങൾ ശേഖരിച്ചു നല്ല വില കിട്ടുന്ന കമ്പോളങ്ങളിലേക്കയച്ചു വില്പന നടത്താൻ സാധിക്കും. സാധനങ്ങൾ വിറ്റഴിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് തൊഴിലാളികൾക്കു അഡ്വാൻസ് കൊടുത്തു സഹായിക്കാനേപ്പാടുണ്ടായാൽ കിട്ടിയ വിലക്കു കണ്ടടത്തു വച്ചിട്ടെന്തിന്റേതു പോലും എന്ന ഗതികേടിൽ നിന്നു തൊഴിലാളികളെ രക്ഷിക്കാൻ സാധിക്കും.

കൈത്തറി പുവസായത്തെ സംബന്ധിച്ചും ചിലതു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സെസ്സ് ഫണ്ടിൽനിന്നു കൈത്തറിക്കാൽ ചില സഹായങ്ങളെല്ലാം ചെയ്യുവരുന്നുണ്ട്. പക്ഷെ മറ്റു സ്ഥലങ്ങളിൽ കൊടുക്കുന്നതുപോലെ താരതമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കിയാൽ മലബാറിനു കൊടുക്കുന്നതു വളരെ തുച്ഛമാണ്. മലബാറിനു കിട്ടേണ്ട പങ്ക് കിട്ടുന്നില്ല. മലബാറിന്റെ പ്രത്യേക പരിഗണനയെ പരിഗണിച്ചു സെസ്സ് ഫണ്ടിൽനിന്നു കൂടുതൽ സഹായം ചെയ്യണമെന്നു ഞാൻ ആവശ്യപ്പെടുന്നു. മലബാറിൽ കൈത്തറി നെയ്ത്തു മിക്കവാറും ഫാക്ടറി സമ്പ്രദായത്തിലാണ് നടത്തിവരുന്നത്. സെസ്സ് ഫണ്ടിൽ നിന്നുള്ള സഹായവും മറ്റുമെല്ലാമുണ്ടായിട്ടും കൈത്തറി പുവസായം വേണ്ടത്ര മുൻനോട്ടു പോകുന്നില്ല. അതിന്നു കാരണം രൂപ വില കാരണമില്ലെന്നുള്ളതാണ്. രൂപ വില കുറയ്ക്കുന്നതിനോടും കാലം കൈത്തറി നെയ്ത്തു പുവസായത്തിന്നു അഭിവൃദ്ധിയുണ്ടാകുമെന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. കൈത്തറി പുവസായത്തിലെ നൂലിന്നു അപസാനിപ്പിച്ചില്ലെങ്കിൽ മലബാറിലെ പതിനായിരക്കണക്കിലുള്ള നെയ്ത്തുകാരെ ജീവിതം അപകടത്തിലാക്കും. സെസ്സ് ഫണ്ടിൽനിന്നു ഇന്നുതന്നെ മലബാറിലെ നെയ്ത്തുകാർക്കു ന്യായമായി കിട്ടേണ്ട രഹസ്യം കിട്ടുന്നില്ല. നിവൃത്തിയുള്ളിടത്തോളം കൂടുതൽ സഹായം ചെയ്യു കൊടുത്തു നിലവിലുള്ള നൂലിന്നു അപസാനിപ്പിക്കാൻ ശ്രമം നടത്തേണ്ടതല്ലെന്നുള്ളതാണ്.

ഒരു സംഗതികൂടി ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഗവണ്മെന്റിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടുത്താൻ ഞാനുഗ്രഹിക്കുന്നു. കൊല്ലംകോട്ട മുതലായ ഏതു സ്ഥലത്തു ഒരു കിണറു കഴിച്ചപ്പോൾ മണ്ണിൽ ധാരാളം ഇരുമ്പിന്റെ അംശം കാണപ്പെടുകയായി അറിഞ്ഞു. ഏതാണ്ട് നാലുതഞ്ചു ശതമാനത്തിലധികം ഇരുമ്പുണ്ടെന്നാണ് പറയപ്പെടുന്നത്. അതിനെക്കുറിച്ചു ഗവണ്മെന്റിനോടടുത്തിരിക്കുന്നു.



[Sri C. H. Kanaran]

[22nd March 1956]

வேண்டி உடனடியாக நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். இதுமட்டுமல்லாமல் இன்னும் அதிகமான ரூபாய்கள் அவர்கள் கோரியிருக்கவேண்டும் என்றும் அபிப்பிராயப்படுகிறேன். நம்முடைய மாகாணத்தில்தான் தொழில் அபிவிருத்தி மிகவும் பிற்போக்கான நிலைமையில் இருக்கிறது. நம்முடைய மாகாணத்தின் சராசரி மக்களுடைய வருமானம் தற்கால நிலைமைப்படி ரூ. 240. இந்தியாவில் பல்வேறு மாகாணங்களில் அதிலும் பஞ்சாப் மாகாணத்தில் மக்களுடைய வருஷ வருமானம் ரூ. 400 ஆக இருக்கிறது. இந்தியா பூராவையும் எடுத்துக்கொண்டால் நம்முடைய மாகாணத்தின் மக்களுடைய வருமானம் ரொம்பவும் தாழ்ந்த நிலைமையில் இருக்கிறது. தவிர வருஷத்தில் நம் மாகாண மக்கள் வேலை செய்யக்கூடிய நாட்கள் 110 முதல் 150 வரையில்தான் இருக்கிறது. அதே மாதிரி பஞ்சாப் மாகாணத்தை எடுத்துக்கொண்டால் மற்றும் இதர மாகாணங்களை எடுத்துக்கொண்டால்—சராசரி வருஷத்தில் மக்கள் வேலை செய்யக்கூடிய நாட்கள் அதிகமாகவே இருக்கிறது. நம் மாகாணத்தில் மட்டும் தான் மிகவும் குறைவாக இருக்கிறது. இந்த நிலையிலும் நம் மாகாணம் ரொம்பவும் பிற்போக்கான நிலைமையில் இருக்கிறது. இந்த நிலைமையைப் போக்க நம் மாகாணத்தில் அதிகமாக தொழில்களை அபிவிருத்தி செய்யவேண்டும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. அம்மாதிரி தொழில்களை அபிவிருத்தி செய்யவேண்டுமானால் அதற்கு வேண்டிய மூலப்பொருள்கள் அவசியம் இந்த மாகாணத்தில் அதிகமாக உற்பத்தி செய்யவேண்டும். அது இல்லாமல் தொழில் செய்வதற்கு முடியாது. அதற்கு வேண்டிய செளகரியங்களை நம் மாகாணத்திற்கு நாம் கொண்டுவரவேண்டும்.

12-55 p.m. **SRI N. MAHALINGAM :** கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, சர்க்கார் தொழில் அபிவிருத்திக்காக கேட்டிருக்கும் மானியத்தை நான் ஆதரித்து. அதுமட்டுமல்லாமல் இன்னும் அதிகமான ரூபாய்கள் அவர்கள் கோரியிருக்கவேண்டும் என்றும் அபிப்பிராயப்படுகிறேன். நம்முடைய மாகாணத்தில்தான் தொழில் அபிவிருத்தி மிகவும் பிற்போக்கான நிலைமையில் இருக்கிறது. நம்முடைய மாகாணத்தின் சராசரி மக்களுடைய வருமானம் தற்கால நிலைமைப்படி ரூ. 240. இந்தியாவில் பல்வேறு மாகாணங்களில் அதிலும் பஞ்சாப் மாகாணத்தில் மக்களுடைய வருஷ வருமானம் ரூ. 400 ஆக இருக்கிறது. இந்தியா பூராவையும் எடுத்துக்கொண்டால் நம்முடைய மாகாணத்தின் மக்களுடைய வருமானம் ரொம்பவும் தாழ்ந்த நிலைமையில் இருக்கிறது. தவிர வருஷத்தில் நம் மாகாண மக்கள் வேலை செய்யக்கூடிய நாட்கள் 110 முதல் 150 வரையில்தான் இருக்கிறது. அதே மாதிரி பஞ்சாப் மாகாணத்தை எடுத்துக்கொண்டால் மற்றும் இதர மாகாணங்களை எடுத்துக்கொண்டால்—சராசரி வருஷத்தில் மக்கள் வேலை செய்யக்கூடிய நாட்கள் அதிகமாகவே இருக்கிறது. நம் மாகாணத்தில் மட்டும் தான் மிகவும் குறைவாக இருக்கிறது. இந்த நிலையிலும் நம் மாகாணம் ரொம்பவும் பிற்போக்கான நிலைமையில் இருக்கிறது. இந்த நிலைமையைப் போக்க நம் மாகாணத்தில் அதிகமாக தொழில்களை அபிவிருத்தி செய்யவேண்டும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. அம்மாதிரி தொழில்களை அபிவிருத்தி செய்யவேண்டுமானால் அதற்கு வேண்டிய மூலப்பொருள்கள் அவசியம் இந்த மாகாணத்தில் அதிகமாக உற்பத்தி செய்யவேண்டும். அது இல்லாமல் தொழில் செய்வதற்கு முடியாது. அதற்கு வேண்டிய செளகரியங்களை நம் மாகாணத்திற்கு நாம் கொண்டுவரவேண்டும்.

அதற்கு முக்கியமானது மின்சாரம். மின்சாரத்தை அபிவிருத்தி செய்து அதை தொழிற்சாலைகளுக்கு சப்ளை செய்தால் ஓரளவு தொழில் அபிவிருத்தி ஏற்படலாம். ஆனால் இப்பொழுது மின்சார வெட்டு வர வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். சென்ற பல வருஷங்களாக 25 சத விசதம் முதல் 50 சத விசதம் வரையில் மின்சார வெட்டு செய்து கொண்டுவருகிறார்கள். இந்த நிலைமையில் மின்சாரத்தைக்கொண்டு எப்படி தொழிலை அபிவிருத்தி செய்வது என்பது தெரியவில்லை. இந்த வருஷம்கூட மின்சார வெட்டு 25 சத விசதம் வரப்போகிறது என்று சொல்லுகிறார்கள். இவ்விதம் அடிக்கடி மின்சார வெட்டு செய்து கொண்டுவந்தால் அதனால் பல தொழில்கள் பாதிக்கப்பட்டு பல தொழிலாளர்கள் வேலை இல்லாமல் திண்டாடும் நிலைமை ஏற்படுகிறது. இப்பொழுதே பல மாதங்களுக்கு தொழிலாளர்கள் வேலை இல்லாமல் திண்டாடுகிறார்கள். அதற்குக் காரணம் இந்த மின்சார வெட்டுதான் என்று சொல்கிறார்கள். சர்க்கார் நம் மாகாணத்தில் மின்சார வெட்டு ஏற்படாமல் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அதற்கு நடவடிக்கைகளையும் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

இரண்டு மூன்று மாதங்களுக்கு முன்னதாக கோவையில் சுமார் 40 ஆயிரம் தொழிலாளர்கள் வேலை இல்லாமல் திண்டாடுகிறார்கள். அதற்குக் காரணம் இந்த மின்சார வெட்டுதான். அதைப்போலவே மதுரையிலும் ஏற்பட்டு அங்கே இப்பொழுது ஒரு தெர்மல் ஸ்டேஷனைக் கட்டியிருக்கிறார்கள். அதைப்போலவே கோவையிலும் ஒரு தெர்மல் ஸ்டேஷனை வைத்துக்கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அப்படி அமைத்து தொழிலாளர்கள் பாதிக்காமல் இருக்க வசதி செய்து கொடுக்கவேண்டும். அது மிகவும் அவசியம் என்பதை எடுத்துச்சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

22nd March 1956] [Sri N. Mahalingam]

கனம் மந்திரி அவர்கள் பேசும்போது இரண்டாவது ஜந்தாண்டு திட்டத்தில் தொழில் அபிவிருத்திக்கு சர்க்கார் அதிக கவனம் செலுத்தும் என்று சொன்னார். அப்படி அடைக்கவேண்டும் என்று சொன்னால் இப்பொழுது இருப்பதுபோல் மின்சார வெட்டு இருக்கவே கூடாது. அவர்களுக்கு மின்சாரம் கொடுக்க முடியா விட்டால் நாம் அதிகப்படியான தொழிற்சாலைகளை அமைத்தும் பிரயோசனம் இல்லை. அதனால் முதன் முதலாக மின்சார வெட்டு ஏற்படாமல் பார்த்துக்கொள்ள நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

மின்சாரம் வேண்டும் என்றால் நமக்கு குந்தா திட்டமும் பெரியார் திட்டமும் இருக்கின்றன. அவைகள் முடிவடைய இன்னும் ஒரு வருஷமாகும். அதன் மூலம் பல தொழிற்சாலைகளுக்கு அதிகப்படியான மின்சாரம் சப்ளை செய்ய முடியும். ஆனால் எல்லா தொழிற்சாலைகளுக்கும் சப்ளை செய்வது என்பது முடியாது. அதனால் இன்னும் அதிகப்படியான மின்சார சப்ளை நிலையங்களை அமைக்க வேண்டியது அவசியமாக இருக்கிறது. அதற்கு நாம் திரு-கொச்சியுடன் ஒரு உடன்பாடு செய்து கொண்டு சில திட்டங்களை எடுத்து நடத்தினால் அதன் மூலம் நமக்கு அதிகப்படியான மின்சாரம் கிடைக்க வசதியாக இருக்கும். நாம் அவர்களுடன் சேர்ந்து ஒரு முடிவுக்கு வரலாம். அல்லது மத்திய அரசாங்கத்தை நாம் கேட்டுக் கொண்டு அவர்கள் மூலமாக திரு-கொச்சி சமஸ்தானத்துடன் ஒரு உடன்பாடு செய்துகொண்டு இங்கு மின்சார சப்ளைக்கு ஏற்பாடு செய்து கொள்ளலாம் என்று தோன்றுகிறது. ஏற்கெனவே அவர்கள் அதிகப்படியான மின்சாரம் சப்ளை செய்து வருகிறார்கள் பிற மாகாணங்களுக்கு. நாமும் அவர்களிடமிருந்து சுமார் 50 ஆயிரம் கிலோவாட் மின்சாரம் வாங்கிக்கொண்டுவருகிறோம். அவைகளை நாம் வாங்கி பல வேலைகளுக்கு உபயோகப்படுத்திக்கொள்ளுகிறோம். இனிமேல் நம்முடைய மாகாணத்தில் பல தொழிற்சாலைகளை அமைக்கப்போவதால் நமக்கு இன்னும் அதிகப்படியான மின்சாரம் தேவைக்கொண்டிருக்கும். அதற்கு வேண்டிய வசதி செய்து கொள்வதற்கு அவர்களுடன் நாம் ஒரு உடன்பாடு செய்துகொண்டு பல திட்டங்களை அமைத்து அதன் மூலம் அதிகப்படியான மின்சாரம் உற்பத்தி செய்துகொள்வதற்கு வசதி செய்து கொள்ளலாம். கோவை ஜில்லாவை எடுத்துக்கொண்டால் பரம்பையார், மற்றும் பல திட்டங்கள் இருக்கின்றன. அவைகளை அரசாங்க இஞ்சினியர்கள் கணக்கு எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்த திட்டத்தின் கீழ் சுமார் ஒரு லட்சம் கிலோ வாட் மின்சாரம் கிடைக்கலாம். அதை வைத்துக் கொண்டு விவசாயத் திற்கு மட்டும் அல்ல நம்முடைய மாகாணத்திலுள்ள எல்லா தொழில் அபிவிருத்திக்கும் உபயோகப்படுத்திக்கொள்ளலாம். இதை அரசாங்கம் அவசியம் கவனிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அதைத் தவிர கொகோ கல்கத்தாவிலிருந்து சென்னை வருவதினால் அதிகச் செலவு ஆகிறது. இதனால் தொழிற்சாலையின் செலவு அதிகமாகிறது. மைசூர் ராஜ்யத்தில் இவற்றை கல்கத்தாவில் என்ன விலைக்கு விற்கிறதோ அதே விலைக்கு சர்க்கார் சப்ளைடி கொடுப்பதன் மூலம் அந்த ராஜ்யத்தில் கிடைக்கும்படி செய்கிறார்கள். அதேமாதிரியாக நம் சர்க்காரும் சப்ளைடி கொடுத்து ஏற்பாடு செய்தால் தான் பலபல தொழில்கள் வருவதற்கு வாய்ப்பு ஏற்படும்.

நெய்வேலி சுரங்கத்திலிருந்து நிலக்கரி எடுப்பதற்கு அரசாங்கம் முயற்சி எடுத்துக் கொண்டுவதை நான் பாராட்டுகிறேன். அதன் மூலம் மின்சார வசதியைப் பெருக்க முடியும். தண்ணீர் இறைப்பதன் மூலம் விவசாயத் தையும் பெருக்க முடியும். அதோடு சேலத்தில் இரும்பு கிடைப்பதினால் இந்த நிலக்கரியின் உதவியைக் கொண்டு அங்கே தொழிற்சாலை ஆரம்பிக்க வசதி ஏற்படும் என்பதாக கனம் மந்திரி அவர்கள் பலமுறை சொல்லி யிருக்கிறார்கள். அங்குள்ள மக்களும் அதற்கு வேண்டிய உதவிகளை எல்லாம் செய்யத் தயாராய் இருக்கிறார்கள். ஆகையால் மத்திய சர்க்காரிடம் சொல்லி உடனடியாக அங்கே ஒரு பைலட் ஸ்கீம் ஆரம்பிக்கவேண்டுமென்பதாகக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.



[Sri N. Mahalingam] [22nd March 1956]

அதோடு கூட மத்திய சர்க்கார் கோடிக்கணக்கான ரூபாய்களைப்போட்டு பெரிய பெரிய தொழிற்சாலைகளை இந்தியா பூராவும் ஆரம்பித்து வருகிறார்கள். இங்கே சென்னையில் மட்டும் ரயில்வே வாகன உற்பத்தித் தொழிற்சாலையை ஆரம்பித்து இருக்கிறார்கள். கோவை, மதுரை போன்ற இடங்களிலும் ஆரம்பிக்க வேண்டும். தொழில் துறையில் அபிவிருத்தி அடையச் செய்வதற்கு சிறு தொழில்களுக்கு ஐயாயிரம் ரூபாய்க்குக் குறைவான தொழில்களுக்கு சர்க்கார் 75% கடன் கொடுத்து உதவி வருகிறார்கள். அதேபோலவே புதிய முறையில் ஆரம்பிக்கப்படுகிற பெரிய தொழில்களுக்கும் 75% கடன் உதவி அளித்தால் தான் இந்த ராஜ்யத்தில் பலர் புதுத்தொழில்களை நடத்தமுன் வருவார்கள். இல்லாவிட்டால் லாபகரமாக இருக்கக் கூடிய பழைய தொழில்களையே நடத்துவார்கள். ஆகவே புதியதாக ஆரம்பிக்கப்படுகிற தொழில்களுக்கு 75% கடன் உதவி செய்ய வேண்டுமாய் கேட்டுக் கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

1-07  
p.m.

\* SRI K. P. KUTTIKRISHNAN NAYAR : Mr. Speaker, Sir, I rise to support the Demand moved by the Hon. Minister. While supporting the Demand, I would like to make some mention about the special conditions of Malabar. It has often been said that industrial disputes are more in Malabar because it is more industrially developed than the rest of the State. I have to reiterate that this trouble is brewing in Malabar not because there are too many industries there but because there are no industries worth the name. Handloom industry is the only main industry in Malabar. That too is in the nature of a cottage industry. The only difference is that, instead of pit-looms, frame-looms are employed there, a peculiarity which does not exist in the rest of the State. Even in the matter of the disbursement of the Handloom Cess Fund, we will find that in respect of these handlooms proper attention has not been paid and that has been the reason for the closure of many factories in Malabar. Some formula ought to have been evolved to give relief to the handloom workers. You will be surprised to hear that the Commonwealth Trust, which is supposed to be the biggest handloom factory in Malabar, had to retrench a large number of its employees because of the difficulties the handloom industry in Malabar was facing along with the rest of the State and because of the want of proper dealing with the situation in Malabar.

1-10  
p.m.

Another industry of Malabar is coir industry. That also is in the nature of a cottage industry. Yarn is manufactured. Proper attention has not been bestowed on finding foreign markets for it and on the training of more people in that industry. You will also know that in the First-Year Plan, there was a proposal to have the coir factory at Bepore enlarged with reference to methods of instruction as well as the manufacture of coir products. But you will be surprised to know that even though we are nearing the end of the First Five-Year Plan, the contemplated programme had not been implemented, and the programme is practically at the same stage as it was five years ago. In the case of manufacture of tiles also you will find that improved methods are not adopted. For about three months in the year, there is retrenchment of workers temporarily and this also results in industrial disputes. It will be seen that Malabar is a bummer producing area. Instead of having factories to manufacture rubber goods, you will be surprised

22nd March 1956] [Sri K. P. Kuttikrishnan Nayar]

to find that the rudimentary seasoning of rubber is being done there, and rubber is exported. The advantages of further development, etc., are reaped by other parts of India. It is also regrettable that the hydrogenation plant in Kozhikode is not working. You know that a Cabinet Sub-Committee was formed, when Sri C. Rajagopalachari was the Chief Minister, and that Committee had recommended the working of this plant. But unfortunately nothing has been done. The ice plant at Kozhikode, I am told, has been working satisfactorily and people were able to get ice at cheap price. Now this plant has been leased out to a private individual, and the price of ice has gone up. Some of the members of the Planning Board have been pressing this Government for the establishment of some important factory in Malabar. You know, Sir, that the principle of industrialisation is to relieve the pressure on land. In our country, when pressure on land is very great, it is the duty of the Government to relieve that pressure by establishing industries, and nobody can deny that as far as Malabar is concerned, the pressure on land is much more than in the rest of the State. Suited as it is for starting a paper industry, it is the rightful claim of that district to have a paper mill. The District Planning Committee and the members representing Malabar have been requesting the Government to see that the Central Government accept the proposal for starting a paper mill in Malabar. You know we were told that no provision had been made for establishing a paper mill. The industry that has to be selected must be with reference to the availability of the raw materials and other facilities. There must be a reduction in the price of the articles manufactured. That must be the principle which we have to adopt in establishing industries. If this principle is accepted, I am sure Malabar has got the best chance of having a paper mill established there.

In regard to ship-building and coach-building industries, I may say that Malabar is very favourably situated. Timber is one of the largest assets of our land, and instead of exporting it to other places, we can have the ship-building and coach-building industries established in Malabar. This also, I am sure, this Government will look into, and try to recommend to the Central Government to establish a few industries in Malabar.

Another important thing, though not entirely connected with industries, is the lack of electricity supply. Without electricity it is not possible to harness the resources of the land. Even though electricity is tapped at the head of our district, our district does not have the full advantage which many other districts have. If these things are taken into consideration and the Government try to implement the same, I am sure we can be proud of the fact that Madras State has been progressing very well in the establishment of industries.

I have to congratulate the Government on the improvement of the various industries in the State. I am sure that the suggestions made by me will be taken into consideration and proper steps taken



[Sri K. P. Kuttikrishnan Nayar] [22nd March 1956]

to get as many industries started as possible. I congratulate the Government on the policy they have adopted, and I support the Demand. Too much importance should not be placed on cottage industries. It should never be an end in itself. It shall be only a means to an end. This is to be adopted only in the interim period, that is, until heavy industries are established, to tackle the unemployment problem. Industrialisation can only be by establishing heavy industries. Ultimately we have to give the go-by to the cottage industries. I am sure too much importance will not be placed on cottage industries and greater importance will be given to the establishment of heavy cottage industries. This policy has been accepted by the Madras Government. I congratulate the Government, and I support the Demand.

1-17 \* SRI K. V. RAMASWAMI : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே,  
p.m. ஸ்ரீ ராமலிங்கம் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கும் வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்துச் சில வார்த்தைகள் பேச விரும்புகிறேன். சேலம் இரும்புத் தொழிற்சாலை பற்றி பல முறை பேசப்பட்டு இருக்கிறது. பலதரப்பட்ட பிரிவுகளில் இருந்தும் வற்புறுத்தப்பட்டு வந்திருக்கிறது. இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் அது நிச்சயமாகக் கொண்டு வரப்படும் என்ற நம்பிக்கையில் நாம் எல்லோரும் இருந்தோம். ஆனால் பெரிய ஏமாற்றம் ஏற்பட்டுவிட்டது. நெய்வேலி நிலக்கரி சுரங்கம் வெற்றிகரமாக முடிந்தால் சேலத்தில் இரும்புத் தொழிற்சாலை நிச்சயம் என்று கனம் அமைச்சர் அவர்கள் பலமுறை சொல்லியிருக்கிறார்கள். கிழக்கு ஜெர்மனியில் இருந்து வந்த நிபுணர்களும் அதனை ஆதரித்துப் பேசியிருக்கிறார்கள், என்று தெரிய வருகிறது. ஆகவே மத்திய சர்க்காரும், நம் சர்க்காரும் நெய்வேலி சுரங்கத்தில் அதிக கவனம் செலுத்தி அதனை உடனடியாகச் செயல்படச் செய்வதோடு கூட சேலத்திலும் இரும்புத் தொழிற்சாலையை ஆரம்பிக்க தக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமாய்க் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக தீப்பெட்டித் தொழில் நம் ராஜ்யத்தில் பெரிய குடிசைத் தொழிலாக நடந்து வருகிறது. நாமக்கல்லிலும் கூட சிறிய அளவில் தீப்பெட்டி உற்பத்தி செய்யக் கூடிய ஒரு தொழிற்சாலை இருக்கிறது. ஆனால் ஒரு குரோஸ் தீப்பெட்டியின் செலவு ஒரு ரூபாய் நான்கணு என்றால் இவர்கள் மத்திய சர்க்காருக்கு இரண்டு ரூபாய் ஸ்டாம்பு பட்டி கட்ட வேண்டியிருக்கிறது. இதைக் குறைக்க இந்த சர்க்கார் எல்லாவிதமான முயற்சியும் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். மேலும் இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் மூலம் வேலையில்லாமல் திண்டாடுகிற அத்தனை பேருக்கும் வேலை கிடைக்கச் செய்ய ஆங்காங்கே குடிசைத்தொழில்களை அதிகப்படுத்த வேண்டுமென்று சொல்கிறோம். ஆனால் இன்றைக்கு என்ன ஆகிறது என்று பார்க்க வேண்டும். இந்தத் தீப்பெட்டி உற்பத்தி குடிசைத் தொழிலாக பலபல இடங்களில் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. சென்னையில் இருக்கும் விம்கோ தீப்பெட்டித் தொழிற்சாலை இயந்திரங்களின் மூலம் பத்தாயிரம் பேர் வேலை செய்து உற்பத்தி செய்யக் கூடிய தீப்பெட்டிகளை இரண்டாயிரம் பேரைக் கொண்டே உற்பத்தி செய்கிறார்கள். மேலும் வெட்டும்புலி என்ற டிரேட் மார்க் தீப்பெட்டி மக்களிடையே அதிக செல்வாக்கையும் அடைந்துவிட்டது. ஆகவே குடிசைத்தொழில் மூலம் உற்பத்தி செய்யக் கூடிய இதர மார்க் தீப்பெட்டிகள் இதனோடு போட்டிபோட முடியாமல் தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கிறது. இதனால் பல சிறு தொழிலதிபர்கள் திண்டாடுகிறார்கள். இதனை நீக்க நமது சர்க்கார் இயந்திரங்கள் மூலம் உற்பத்தி செய்யக் கூடிய விம்கோ பார்க்டரியின் தீப்பெட்டி உற்பத்திக்குக் கட்டுப்பாடு விதிக்க வேண்டும். மேலும் மத்திய சர்க்காருக்குச் சிபார்சு செய்து ஸ்டாம்பு பட்டியைக் குறைக்க வேண்டும். இந்த இரண்டு விஷயங்களும் உடனடியாகக் கவனிக்கப்படவேண்டுமென்று அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

22nd March 1956] [Sri K. V. Ramaswami]

அதற்கு அடுத்தபடியாக தோல் பதனிடும் தொழில். இதில் ஈடுபட்டிருப்பவர்கள் பெரும்பாலோர் ஹரிஜன மக்கள் தான். ஹரிஜன இலாக்கை மந்திரி அவர்களும் சபையில் இருப்பதினால் இதைக் கொஞ்சம் கவனிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இந்த ராஜ்யத்திலுள்ள தோல் பதனிடும் தொழிலில் 90% ஹரிஜனங்கள் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். தமிழ்நாட்டில் தான் தோல்பதனிடும் தொழில் அதிகமாக நடைபெறுகிறது. இந்தத் தொழிலிலும் இயந்திரங்கள் புகுத்தப்படுவதால் அபாயம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. சேலத்தில் இயந்திரத்தின் மூலம் தோல் பதனிடும் வேலை நடக்க ஆரம்பித்திருக்கிறது.

தோல் பதனிடும் எல்லா வேலையும் இயந்திரத்துல் செய்யப்படுகிறது. இது மாதிரி திண்டுக்கல்லில் இரண்டு மூன்று கம்பெனிகள் இயந்திரங்களை வைத்து தோல் பதனிடும் தொழிலை செய்து வருகின்றன. இதன் காரணமாக நூறு பேர், குடிசைத் தொழிலாக இந்த வேலையைச் செய்தால், அதே வேலையை இயந்திரம் புகுத்தப்பட்ட பிறகு 10 பேரால் செய்ய முடியும். இதனால் 90 பேர் வேலை இழக்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் அந்த இடத்தில் ஏற்படுகிறது. ஆகவே இத்தோல் பதனிடும் தொழிலுக்கு இயந்திரங்களை புகுத்தப்படுவதை சர்க்கார் தடுத்தாகவேண்டும், அதற்கான நடவடிக்கை உடனடியாக எடுக்கவேண்டுமென்று வற்புறுத்திக் கூறவிரும்புகிறேன்.

இதில் இன்னொரு அபாயமும் இருக்கிறது. இயந்திரங்கள் புகுத்தப் படாமல் குடிசைத் தொழிலாக, கையினால் தோல் பதனிடும் வேலை செய்து, தோல்களை தயார் செய்தால், அதற்கு செலவு அதிகமாகிறது. அதனால் கையால் பதனிடும் தோல் அதிக விலையாகிறது. அதே தோலை இயந்திரத்தால் பதம் செய்தால், அதற்கு செலவு கம்மியாகிறது. அதன் காரணமாக அதன் விலையும் கம்மியாகிறது. இதனால் கையால் பதனிடும் தோல் மரகட்டில் அதிக விலை கொடுத்து வாங்க வியாபாரிகள் முன்வரமாட்டார்கள். அதன் காரணமாக தொழிலாளர்களுக்கு வேலை யில்லாமல் போய்விடும். எனவே, சர்க்கார் தோல்பதனிடும் தொழிலுக்கு இயந்திரங்களை புகுத்துவதை தடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு என்வார்த்தையை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

\* Sri V. R. KRISHNA AYYAR : Mr. Speaker, Sir, permit me to thank you for the pittance of a few minutes that I have been given to speak on this fairly vast subject. I shall confine, therefore, to a few observations that I have to make on this subject. The industrial policy of our Government has to be slowly reorientated and reorganised in certain aspects.

1-25  
p.m.

Already there is a tendency to place some emphasis on reorganising our industrial enterprises on a co-operative basis. The handloom industry in Cannanore has just had a little bit of co-operative dose, if I may say so and in that area there are one or two factories recently started. I would like more and more industries started on a co-operative basis and it must not be confined to the handloom industry alone, but must spread over the entire phase of industrial life, may be with the exception of major industries, key industries and heavy industries which may not be amenable to co-operative running. But there is hardly any doubt that there are quite a few industries which could be based on co-operative principle. A good beginning has already been made in Malabar with respect to handloom industry and we must spread this principle to match making industry also. The Wimco factory in Malabar which was wound



[Sri V. R. Krishna Ayyar] [22nd March 1956]

up the other day could have been revived on a co-operative basis but the opportunity was lost. All the workers in that factory could have been compelled to give some kind of capital which might have been advanced by Government if necessary and the industry could have been revived on the basis of a co-operative model. But it is too late now because I believe some other private industrialists have purchased the concern who may carry on the same policy based on private profits. I therefore suggest that the Government should not miss any occasion to infuse a spirit of co-operative basis in the industrial sector. That is really the way to make progress and to establish a socialist society in the country. Let us believe in the socialistic pattern, let us act up to it and let us start getting things done along that line.

Another factor, I would like to mention and that is about cottage industries. Of course it is common ground that establishment of cottage industries will be the only panacea for solving the huge problem of unemployment that faces the country. We have been talking a lot about cottage industries. Large sums of money are earmarked for that purpose. But things are done in such a way that the effect produced is superficial and negligible. We must evolve a new plan. We must select a village for intensive study of it in order to give employment to all men and women who are there without any employment. On the basis of the needs of the people of that village, the Government must try to help them. So, it is a question of culling out intensive treatment areas and that will generate the enthusiasm of the people in those areas for starting cottage industries. What I now find is that Ambar Chakra is being inflicted upon certain persons. Some others are asked to take to chappal making. The latest craze is appalam making. Nobody takes to these things seriously. If officers and public workers can select areas for intensive treatment, they will really be able to produce good results and neighbouring areas will also take to such methods without any difficulty. The entire approach to the question must be changed and we must select limited areas and give an intensive treatment to it.

I know my time is short. I would echo the sentiments of Sri Kuttikrishnan Nair, who has also put forward the case for starting major industries in certain areas. With regard to starting of major industries, we must follow certain principles. Though the availability of raw materials should be an important criterion there must also be an equitable and even distribution of industries all over the country. The second consideration is availability of resources and the third factor is the question of solving the problem of unemployment in a particular area. These are major considerations. If we approach this question from these angles, I have hardly any doubt that the programme which was drawn up in a very restrained and responsible way by the District Planning Committee in Malabar was a very sensible one, and it could easily be accepted. We have recommended therein a paper industry. In Nilambur, as the Hon.

22nd March 1956] [Sri V. R. Krishna Ayyar]

a paper industry. Similarly, for a hard board industry, we have got timber of all kinds which are exported to places all over the world. We have got various kinds of timber in Baliapatam, Cannanore and other places in Malabar. If only Government are prepared to run a hard board industry, it can easily prosper as one of the best industries in India. Raw materials are available for some of the industries in Malabar. Secondly, there is the problem of overpopulation and immense unemployment. That could be tackled if we have some of these labour consuming industries started there. Thirdly, we have been suffering from lack of major industries altogether. If that is borne in mind, we have got a very good case for some of the industries in the Second Five-year Plan to be located in Malabar. Anyway, I am glad that the Hon. Minister has located one of the Industrial Estates in Malabar, though it could have been more centrally situated. However, for the one that has been given, we are thankful.

SRI K. P. GOPALAN : Sir, I move—

“ That the discussion of Demand XXI—Industries and Cinchona and Demand XXXIX—Capital outlay on Industrial Development be continued to-morrow.”

The motion was put and carried.

MR. SPEAKER : The discussion of these Demands will continue to-morrow.

The House will now adjourn and meet again at 9 a.m. to-morrow. The House then adjourned.

வாய்மையே வெல்லும்  
TRUTH ALONE TRIUMPHS